02/05/2020

Οι μάσκες έπεσαν: Γιατί τελικά αρνήθηκαν ο λαός να γιορτάσει το Πάσχα;

/ Επικαιρότητα

Οἱ μάσκες ἔπεσαν, δεξιὰ κι ἀριστερά,
σήμερα πρώτη τοῦ Μαγιοῦ,
ὅταν πολιτικοὶ ἀρχηγοί,
μὴ ἀντέχοντας στὴν ἰδέα
ὅτι οἱ ἑορτασμοὶ
τῆς ἐργατικῆς πρωτομαγιᾶς
θὰ μεταφερθοῦν σὲ ἡμερομηνία ἄλλη,
βγῆκαν μὲ κόσμο στὸ Σύνταγμα,
στὸ Πέραμα κι ἀλλοῦ, γιὰ νὰ γιορτάσουν.

Καὶ τὸ 13033 δὲν δέχθηκε κανένα sms,
ἡ ἀστυνομία πρόστιμα δὲν ἔκοψε,
οἱ εἰσαγγελεῖς δὲν διέταξαν
αὐτόφορες διαδικασίες,
οἱ δημοσιογράφοι δὲν ἀφόρισαν
ἀπό τοὺς τηλεοπτικούς τους ἄμβωνες.

Σεβάστηκαν προφανῶς
τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου νὰ γιορτάζει.
Καὶ ἐγὼ λέω καλὰ ἔκαναν.
Ὁ καθένας σὲ μιὰ ἐλεύθερη κοινωνία
ἔχει τὸ δικαίωμα στὴ γιορτή,
ἐκείνων ποὺ θεωρεῖ σημαντικά.

Γιατί ὅμως ὅλα τοῦτα
δὲν ἴσχυσαν γιὰ τὸ Πάσχα τῶν χριστιανῶν;

Γιατί δέχθηκαν οἱ πιστοὶ
τόση βία, τόσο ἐκβιασμό,
τόση διαβολή, τόση χλεύη;

Γιατί ἀρνήθηκαν οἱ ἄρχοντες νὰ συζητήσουν
τὸ πῶς θὰ μπορούσαμε,
ἂν ὄχι στοὺς ναοὺς νὰ βρεθοῦμε,
τουλάχιστον στοὺς δρόμους
νὰ περιφέρουμε Ἐπιτάφιο;

Γιατί θεωρήθηκε τόσο ἐπικίνδυνο
λαμπάδες νὰ κρατήσουμε ἀναμένες
σὲ πλατεῖες καὶ προαύλια, ἔξω ἔστω
ἀπὸ τὶς κλειστὲς πόρτες τῶν ναῶν,
ὅταν θὰ ψαλλόταν τὸ “Χριστὸς Ἀνέστη”;

Γιατί ἡ Ἐκκλησία κρίθηκε ἀπὸ τὴν Πολιτεία
ἀνίκανη νὰ ἀκολουθήσει
μέτρα αὐστηρὰ καὶ κανόνες
ποὺ θὰ ἐξασφάλιζαν,
ὅτι δὲν θὰ πήγαινε χαμένη
ἡ κοινὴ προσπάθεια
τῶν ἡμερῶν τοῦ ἐγκλεισμοῦ·
ὅτι δὲν θὰ κινδύνευε κανένας
ἀπὸ τοὺς εὐπαθεῖς;

Γιατί τελικὰ ἀρνήθηκαν
ὁ λαὸς νὰ γιορτάσει τὸ Πάσχα;

“Γιατὶ ζοῦμε
σὲ μιὰ μεταχριστιανικὴ ἐποχὴ
καὶ σὲ μία οὐδετερόθρησκη κοινωνία”,

βιάστηκαν νὰ συμπεράνουν
κάποιοι φίλοι.
“Μειοψηφία αὐτοὶ ποὺ ἐκκλησιάζονται
καὶ λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ πιστεύουν γνήσια”,
θὰ συμπληρώσουν.

Ὄχι φίλοι μου καλοί.
Οἱ πολλοί, ποὺ τὶς μέρες αὐτές
ἔλεγαν νὰ μὴν ἀνοίξουν οἱ Ἐκκλησιές,
ἐμπιστεὺθηκαν
τὰ κελεύσματα τῶν κυβερνώντων,
ὑπάκουσαν στὶς ὑποδείξεις τῶν εἰδικῶν,
ὑπέκυψαν στὸν προπαγανδιστικὸ μονόλογο
τῶν καναλιῶν.
Ἄκουσαν τοὺς ὑπευθύνους
γιὰ νὰ διαφυλάξουν τὴν ὑγεία
τῶν ἴδίων καὶ ἐκείνων ποὺ ἀγαποῦσαν·
γιὰ νὰ παρηγορήσουν
τὴν ἀγωνία τους τὴ μεγάλη
καὶ τὴν ἐπιθυμία τους γιὰ ζωή.
Δὲν μποροῦσαν νὰ ὑποψιαστοῦν
πὼς ὑπάρχει τόση ἐμπάθεια
πρὸς τοὺς χριστιανούς.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι
τὸ σταυρό τους ἔκαναν
ὅταν πέρναγαν ἔξω
ἀπὸ τοὺς κλειστοὺς ναούς,
τρέχοντας ἀσθμαίνοντας
ὡς δρομεῖς στὰ πεζοδρόμια
ἢ βγάζοντας γιὰ πολλοστὴ φορὰ
βόλτα τὸ σκύλο τους,
γιατὶ αὐτὸ τοὺς ἦταν μονάχα ἐπιτρεπτό.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι
ἀνάγκασαν τοὺς καναλάρχες
νὰ ψάχνουν νὰ βροῦν
ἀπὸ ποιό ναὸ θὰ ἀναμεταδώσουν
τὶς Ἀκολουθίες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας,
ὥστε νὰ μὴν ὑστερήσουν σὲ τηλεθέαση

ἀπὸ τοὺς ἀνταγωνιστές.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι
βγῆκαν ἄλλοι δακρυσμένοι
καὶ ἄλλοι χαμογελαστοὶ
στὰ μπαλκόνια τους
μὲ κεριὰ καὶ βεγγαλικά,
τὸ βράδυ τῆς Ἀνάστασης,
ἀρνούμενοι τέτοια στιγμὴ ἱερὴ
νὰ μείνουν ξαπλωμένοι
στοὺς καναπέδες τους.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι
τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας
ἐπικαλοῦνταν στὸ βαριαναστεναγμὸ
τοῦ ἐγκλεισμοῦ τους,
στερούμενοι τοὺς δικούς τους ἀνθρώπους,
τὶς δουλειές τους,
τὶς συνήθειές τους, τὴ ζωή τους.

Φόβο εἶχαν στὴν ψυχή τους
μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη δοκιμασία,
ἐνώπιον μιᾶς μεγάλης ἀσθένειας,
ὅπως ὅλοι μας,
μὰ τοῦτο δὲν τοὺς ἔκανε λιγότερο χριστιανοὺς
ἀπὸ ἐμᾶς ποὺ πιστεύαμε
πὼς τρόποι ὑπῆρχαν,
οἱ Ἐκκλησίες νὰ μείνουν ἀνοιχτές.

Στὴν πίστη κατέφευγαν κι ἐκεῖνοι,
ὅπως ὁ καθένας μποροῦσε
καὶ καταλάβαινε,
καὶ ἐκεῖ βρῆκαν κουράγιο
καὶ στήριγμα καὶ καταφυγή.

Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι λοιπόν,
πὼς ἡ κοινωνία μας εἶναι μεταχριστιανική,
ἀλλὰ ὅτι κάποιοι διακαῶς ἐπιθυμοῦν νὰ γίνει.
Πρὶν λίγο καιρὸ
ἴσως δὲν τὸ ὑποψιαζόμασταν.
Τώρα τὸ γνωρίζουμε καλά.

Βλέπετε πλέον, οἱ μάσκες ἔπεσαν.

π. Μιλτιάδης Ζέρβας